

Näringsdepartementet
103 33 Stockholm

Departementspromemorian (Ds 2017:5) Effektivare sanktioner i livsmedelkedjan m.m.

(N2017/01869/RS)

Kronofogdemyndigheten har synpunkter endast när det gäller förslaget att införa sanktionsavgifter (avsnitt 6).

Kronofogdemyndigheten har inte något att erinra mot att ett system med sanktionsavgifter införs i livsmedelslagen (2006:804), lagen (2006:805) om foder och animaliska biprodukter och djurskyddslagen (1988:534). Det måste emellertid tydliggöras vilka myndigheter som har befogenhet att besluta om sanktionsavgifter och som ska begära indrivning om avgiften inte betalas. Detta för att Kronofogdemyndigheten ska kunna bedöma om en sanktionsavgift är verkställbar. Då det inom livsmedelsområdet finns ett mycket stort antal kontrollmyndigheter, bl.a. Livsmedelsverket, kommunerna, länsstyrelserna och Jordbruksverket, är det angeläget att detta sker.

Bestämmelser om kontrollmyndigheter och vilka uppgifter de olika myndigheterna har finns idag i livsmedelsförordningen (2006:813), förordningen (2006:814) om foder och animaliska biprodukter och djurskyddsförordningen (1998:539). Då ”kontrollmyndigheten” föreslås få befogenhet att fatta ett beslut som ska kunna ligga till grund för verkställighet enligt utsökningsbalken anser Kronofogdemyndigheten att det på lämpligt sätt bör klargöras vilken eller vilka myndigheter som får besluta om sanktionsavgifter i anslutning till bestämmelserna i:

- 30 c och f §§ livsmedelslagen
- 30 c och f §§ lagen om foder och animaliska biprodukter och
- 36 f och i §§ djurskyddslagen.

Kronofogdemyndigheten har i övrigt inte något att erinra mot utformningen av de bestämmelser om sanktionsavgifter som föreslås. Kravet i 3 kap. 1 § punkt 6 UB på att det måste finnas en särskild föreskrift om att ett beslut av en förvaltningsmyndighet får verkställas enligt utsökningsbalkens bestämmelser är uppfyllt under förutsättning att det tydliggörs vad som menas med en kontrollmyndighet. Vidare framgår det genom en hänvisning till indrivningslagen att sanktionsavgifterna ska handläggas som allmänna mål och att en

betalningsuppsmaning i regel ska skickas till den betalningsskyldige innan en ansökan om indrivning görs, jfr 3 § indrivningsförordningen (1993:1229).

Dessutom anser Kronofogdemyndigheten att det finns anledning att överväga om det inte bör införas en bestämmelse om möjlighet för en kontrollmyndighet att utverka kvarstad eller någon annan form av säkerhetsåtgärd i syfte att säkerställa att den betalningsskyldiges egendom finns tillgänglig för utmätning när en sanktionsavgift har fastställts slutligt, jfr 3 kap. 21 § konkurrenslagen (2008:579) och 3 kap. 7 och 8 §§ lagen (2016:1306) med kompletterande bestämmelser till EU:s marknadsmissbruksförordning om kvarstad respektive betalningssäkring.

Vidare vill Kronofogdemyndigheten även peka på att det, till skillnad från vad som gäller för böter, i regel inte finns några möjligheter att i andra medlemsstater få verkställighet när det gäller sanktionsavgifter. Kronofogdemyndigheten har i andra remissvar, bl.a. i yttrandet över Straffrättsutredningens betänkande (SOU 2013:38) Vad bör straffas? (Kronofogdemyndighetens dnr 830-23590-13/112) tagit upp att detta blir följderna av att ett bötesstraff ersätts av en sanktionsavgift. Kronofogdemyndigheten vill därför på nytt påminna om att det är angeläget att det går att finna lösningar så att också sanktionsavgifter kan drivas in i andra medlemsstater.

Beslut i detta ärende har fattats av undertecknad biträdande rikskronofogde efter föredragning av verksjuristen Ann-Marie Ahlqvist. I den slutliga handläggningen har också rättschefen Ulrika Lindén deltagit.

Cecilia Hegethorn Mogensen

Ann-Marie Ahlqvist